

Szövetségére is. Glattfelder csanádi püspök úr mondotta a napokban: „Nincs sem jog, sem ok, hogy ennek az országnak népi egységét megbontsák”. Ugyanezt valloam én is a főiskolai ifjúsággal kapcsolatban.

Szeged Greguss Pál

Az akkor még főiskolai tanár, ma egyetemi professzor cikke eléggé bizonyítja, hogy az ifjúság 1939-ben, és azelőtt is évtizedek óta a magyar főiskolai és egyetemi ifjúság egységét tartja legfontosabb feladatának. Az egységmozgalom két éve Kolozsvárt és Szegeden újra feléledt, és most már a Turul ifjúságával együtt vállalta az országos egység megteremtését. A vidék egyetemeinek a magyar egyetemi és főiskolai ifjúsága várja a napot, hogy üdvözölhesse a budapesti egységsszervezeteket.

Szegedi Híd (1943) április 2. oldal

581. A SzEI leánycsoportja

A SzEI nagy egésze magyarságépítő munkájában a deákságot tehetségének és képességének megfelelő helyre állította. Fiúk és lányok szabadidejükben hivatásukkal összhangban veszik ki részüket ebből a munkából. A lányok minden SzEI munkában éppúgy részt vesznek, mint a fiúk. De ezt az együttl dolgozást nem találták a lányok elégnek. Már a múlt tanév végén megindult a lányok közt a mozgolódás, hogy ha az orvos-, a vegyész-, a gyógyszerész-, a tanárjelöltek külön-külön hivatáscsoportba vannak összefogva, s abban a hivatásuk külön kérdéseivel foglalkoznak, akkor kívánatos lenne az is, hogy mi lányok a külön női hivatásunkra is külön női közösségi munkával készüljünk, s azokat a kérdéseket fölvető, földadattudatosító összejöveteleken meg is beszéljük. A leánycsoport a múlt tanévvégi alapszabály-módosítás alkalmával meg is kapta jogi keretét az új alapszabályzatban. Még mielőtt a rendszeres összejövetelekkel irányított külön lánymunkánk megindult volna, megkezdtük a SzEI egészének a munkájában azt a részt, amely lánykezekbe való. Megkerestük, hogy a roppant rohanásban hol van lányok gondos kezére legjobban szükség.

Szabadidőnkben a SzEI irodában dolgoztunk: összejövetelekre mi küldtük szét a meghívókat, mi rajzoljuk a plakátokat a hirdető táblára, mi vállaljuk nem egyszer a Szegedi Híd szétküldését, mi tartjuk nyilván a tagokat. Mi díszítjük SzEI Otthonunkat kézimunkával, virágokkal, népi virágvázákkal. Vasárnaponként helyettesítjük az Otthon falatozójának altisztjét: mi szolgáljuk ki a deákságot. A vöröskeresztes gyűjtőnapokon az egyetem előtti urnaszolgálatot és perselyezést mi vállaljuk, és osztjuk el munkáját egymás között, évenként két-két napon át. Ezt a munkát később nagyobb területre szélesítettük ki. Láttuk ugyanis, hogy ez a szolgálat jól kapcsolódik bele a SzEI évi munkatervének megvalósításába, s ezzel országos deákügyeket, országos közösségi munkát lendít előre. Kerestük azokat

a lehetőségeket, ahol tanulmányaink mellett a nagy közösségnek használhatunk. Még a nyári szünidőben leány – SzEI-s – munkatábor alakult Kalotaszentkirályon. A tiszta magyar faluban öt hétig szolgálták a lányok azokat a családokat, melyekben a fronton állt helyt a családfő, amelyekben több gyereknek kellett a mindennapi kenyerét megkeresni. Szolgálták őket kétkezi munkával: főzéssel, takarítással, kerti, de még mezei munkával is. Nem is annyira maga segítség volt ebben a munkában a fontos, hanem inkább az életre elhatározó jelentőségű közösségi élmény, amit a lányok sok kedves emlékképben magukba zárva elhoztak Kalotaszentkirályról. Mindig szorosabban kapcsolódtunk bele a vöröskereszt munkába: hadigondozott családok és sebesültek látogatásával. Egy lány, vagy egy család látogatását kapta, vagy kórházlátogatásra vállalkozott. Nem akadályozta ez a munka a rendszeres SzEI közösségi munkájában sem a vállalkozókat. Az orvostanhallgató lányok a hadikórházakban orvosi segítőmunkát, más hallgatók pedig a sebesültek foglalkoztatását, velük való beszélgetést, felolvasást, levélírást vállaltak. A teljes rendszeres munkát közvéleménykutatással kezdtük. Kérdőíveket osztottunk ki, melyekre húszas csoportokban feleltek a lányok. Ezekben a kisebb csoportokban bensőségebb hangulatban feleltek a kérdésekre. Ebben adták tudtára a lánycsoport vezetőnek, mikor és mennyi időt áldozhatnak közösségi munkára. Ezzel a kérdéssel olyan tükröt állítottunk a lányok elé, amelyben a leglényegesebbeket egyben megláthattuk. Meglátszott belőle főképpen az, hogy a lányok elsősorban és legnagyobb részben a szó igazi mély értelmében vett női hivatást tekintik jövőjüknek, nem pedig az egyetemen folytatott tanulmányaik által előkészített pályára lépnek. Értékes, gazdaglelkű feleségek, anyák akarnak lenni, azonban azok is, akik abban a munkában is szerepet vállalnak, amelyre az egyetem készíti föl őket.

A SzEI egészének: hivatáscsoportjainak és munkaközösségeinek a munkája csak egy részben adja meg a lányoknak az útmutatást női hivatásukra. A leánycsoport adja majd meg a másik részben a tudatosan összeállított, tervszerű munkájával: összejövetelein – a lányok közösségi munkáján keresztül ezekre a kérdésekre a feleleteket.

Az újabb fejlemények folytán sikerült a SzEI nagygyűlésére meghívott Éry Emil orsz. cserkészparancsnok személyében a leánycsoportot érdeklő problémák számára egy kiváló szakembert kapni. A SzEI nagygyűlését követő napon barátságos megbeszélésre gyűltek össze a leányok Éry Emillel, amelyben annyi probléma vetődött fel, hogy közös megegyezés alapján Éry Emil még egyszer lejön. Hasonlóképpen szó van még Stadler Frida, a női hivatás kérdéseiben országos hírű előadó meghívásáról is.

Szegedi Híd (1943) április 10. oldal